

בעלון נעסוק בתוכן שיעור 572 שנערך ביום ב' ברמת השרון ברחוב הקוצר 2, בשעה 19:00, במדרשת "ברינה יקצור", מיסודו של מ"ר הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל.

עלון מס' 459 שנה י' העלון מוקדש לע"נ מו"ר אבי - יעקב בן רחל וצדוק כ"ז אדר תש"פ

999 פסוקים

פאסק 999 פסוקים

בשבת זו מתחילים את חומש ויקרא הידוע בכנויו - 'תורת כהנים', אשר רוב הספר עוסק בעבודת הכהנים בבית המקדש, בהקרבת הקרבנות וסוגי הקרבנות.

פותחת הפרשה: "אדם כי יקריב מכם קרבן לה'", ואמרו חז"ל (מסכת מנחות קי): כל העוסק בתורה אינו צריך לא עולה לא מנחה לא חטאת ולא אשם שנאמר "זאת התורה לעלה למנחה לחטאת ולאשם" (ויקרא ז, יז).

בזמן שבית המקדש היה קיים הקרבנות היו מכפרים, ואילו מעתה לימוד התורה בא לכפר עוונותיו של אדם. ישנו דבר נוסף שודאי מכפר עוונותיו של אדם, והוא זיכוי הרבים וקידוש שם שמים ברבים וזוהי תשובת המשקל - שכיון שחילל את ה' על ידי עוונותיו, הרי כי על ידי קידוש שם שמים יכופר לו.

וכן כתב רבנו יונה (בשערי תשובה, שער הרביעי) שקידוש ה' אשר יעשה האדם יכפר אפילו עוונות שאין להם כפרה אלא במיתה. ואמרו חז"ל (אבות ה, כא): "כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו וכל המחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה. משה זכה וזיכה את הרבים זכות הרבים תלוי בו... ירבעם בן נבט חטא והחטיא את הרבים חטא הרבים תלוי בו".

ויש להבין ענין חטא ירבעם בן נבט, אשר היה ראש לכל חטאת לעם ישראל בימי בית ראשון ואמרו חז"ל (סנהדרין קא): שעיקר חטאו החל בזה שמנע את ישראל לעלות לרגל לבית המקדש בירושלים.

ואמרו חז"ל (ילקוט שמואל): "אלקנה ואשתו וקרוביו היה מעלה עימו לרגל ובאים ולנים ברחובה של עיר והייתה המדינה מרגשת והיו שואלים אותם להיכן תלכו אומרים לבית ה' שבשילה תצא תורה ומצוות ואתם למה לא תבואו עמנו ונלך יחד, מיד עיניהם משגרות דמעות ואומרים להם נלך עימכם ואומרים להם הן, עד לשנה הבאה חמישה בתים. לשנה אחרת, עשרה בתים עד שיהיו כולם עולים ובדרך שהיה עולה שנה זו לא היה עולה שנה אחרת (עד שהיו כולם עולים). אמר לו הקב"ה אלקנה אתה הכרעת את ישראל לכף זכות, וחנכתם במצוות וזכו רבים על ידך, אני אוציא ממך בן שיכריע את ישראל לכף זכות ויחנך אותם במצוות, הא למדת שבשכר אלקנה - שמואל, ע"כ. כלומר בזכות זיכוי הרבים של אלקנה יצא ממנו שמואל הנביא.

כשכל ישראל היו עולים ולא היו נשאים בבתיהם, הקב"ה היה עושה נס לשמרם מפני הנזק והליסטים. ואם היה אדם אשר הייתה בבעלותו רפת של פרות ומי יחלוב את הפרות? הרי מדובר בהפסד של ימים רבים? אלא נעשה נס והפרות היו נחלבות מעצמן והחלב נשמר בחביות. ודבר זה למדונו חז"ל (פסחים ה:): על הפסוק שהבטיחנו הקב"ה שבשעת עליה לרגל "ולא יחמוד איש את ארצו". חז"ל סיפרו עובדות רבות ממעשי ניסים שאירעו בעניין זה: פעם אחת נכנסו גנבים וראו את בעל הבית ואשתו ובניו שנמצאים שם והתפלאו, שהרי ראו אותם הולכים ואלו היו למעשה מלאכים שבאו בדמותם כדי להציל את רכושם לבל ייגנב.

ופעם היה נחש כרוך על מפתן הבית, ואירע שבא אריה לשמור בפתח הבית.

וכשהיו ישראל מתבוננים במופתים הללו היה ליבם מתמלא ביראת שמים ובקרבה יתרה אל ה' יתברך.

בזמן קיום מצוות עליה לרגל האדם מביא קרבן ראיה, ואם הוא התחייב בקרבנות נוספים היה הוא מביא יחד אתו.

ברם, מצוות הקרבת הקרבנות היא דבר שאין השכל משיגו - הרמב"ן אומר שהאדם נכנע (וחוזר בתשובה) כשרואה ששוחטים במקומו את הבהמה ועל ידי זה חוזר בתשובה.

והנה כל זה בזמן שבית המקדש קיים, שהאדם זכה ועלה לרגל ונתחזק ביראת שמים ואמונה והקריב קרבן ושב בתשובה שלמה, ואילו עתה כשבית המקדש נחרב היאך יתעלה האדם וישפר דרכיו? על כך אמרו חז"ל (סוכה כז:): חייב כל אדם להקביל פני רבו ברגל. והדבר מובן כי הרואה את פני רבו ושכינה שרויה עליו מכח צדקותו ותורתו - ודאי שילמד ממנו יראת שמים וגם יתקן דרכיו.

אמרו חז"ל (כתובות כה:): כל המביא דורון לתלמיד חכם כאילו הקריב בכורים. ועוד אמרו (יומא עא.) כל הממלא גרונו של תלמידי חכמים יין כאילו הקריב נסך על גבי המזבח, והרי שהקבלת פני רבו זהה היא לתועלת הרוחנית שמשיגים בבית המקדש.

ובזה התבטאה רשעותו של ירבעם - היות וחשש שעם ישראל יספגו אמונה ויראת שמים על ידי עלייתם לרגל וממילא יגיעו להכיר ברשעותו ויקנאו לזה ויעבירוהו ממלכותו, לכן עיכב בעדם מלעלות לרגל. זה ביאור ענין ירבעם שאמרו עליו חז"ל "שחטא והחטיא את הרבים", ולעומת זה אמרו חז"ל שמושה רבינו "זכה וזיכה את הרבים, זכות הרבים תלוי בו". פעם נשאל מן ראש הישיבה הרב שטיינמן מהו הדבר שהכי הרב חושק? וענה להיות ממזכה הרבים! ונזכה להיות ממזכה הרבים שאין לך דבר גדול מזה.

ויש להבין ענין חטא ירבעם בן נבט, אשר היה ראש לכל חטאת לעם ישראל בימי בית ראשון ואמרו חז"ל (סנהדרין קא): שעיקר חטאו החל בזה שמנע את ישראל לעלות לרגל לבית המקדש בירושלים.

ואמרו חז"ל (ילקוט שמואל): "אלקנה ואשתו וקרוביו היה מעלה עימו לרגל ובאים ולנים ברחובה של עיר והייתה המדינה מרגשת והיו שואלים אותם להיכן תלכו אומרים לבית ה' שבשילה תצא תורה ומצוות ואתם למה לא תבואו עמנו ונלך יחד, מיד עיניהם משגרות דמעות ואומרים להם נלך עימכם ואומרים להם הן, עד לשנה הבאה חמישה בתים. לשנה אחרת, עשרה בתים עד שיהיו כולם עולים ובדרך שהיה עולה שנה זו לא היה עולה שנה אחרת (עד שהיו כולם עולים). אמר לו הקב"ה אלקנה אתה הכרעת את ישראל לכף זכות, וחנכתם במצוות וזכו רבים על ידך, אני אוציא ממך בן שיכריע את ישראל לכף זכות ויחנך אותם במצוות, הא למדת שבשכר אלקנה - שמואל, ע"כ. כלומר בזכות זיכוי הרבים של אלקנה יצא ממנו שמואל הנביא.

כשכל ישראל היו עולים ולא היו נשאים בבתיהם, הקב"ה היה עושה נס לשמרם מפני הנזק והליסטים. ואם היה אדם אשר הייתה בבעלותו רפת של פרות ומי יחלוב את הפרות? הרי מדובר בהפסד של ימים רבים? אלא נעשה נס והפרות היו נחלבות מעצמן והחלב נשמר בחביות. ודבר זה למדונו חז"ל (פסחים ה:): על הפסוק שהבטיחנו הקב"ה שבשעת עליה לרגל "ולא יחמוד איש את ארצו". חז"ל סיפרו עובדות רבות ממעשי ניסים שאירעו בעניין זה: פעם אחת נכנסו גנבים וראו את בעל הבית ואשתו ובניו שנמצאים שם והתפלאו, שהרי ראו אותם הולכים ואלו היו למעשה מלאכים שבאו בדמותם כדי להציל את רכושם לבל ייגנב.

ויקרא - תוכן ענייני הפרשה

- א) ה' קורא למשה רבינו להיכנס לאהל מועד - לשמוע תורת ה'.
- ב) קרבנות נדבה: עולה מן הבקר, מן הצאן, ומן העוף (א, יז-י).
- ג) חמש סוגי מנחות: מנחת סולת, מנחת מחבת, מרחשת, מאפה תנור - חלות, ורקיקים.
- ד) מנחת העומר, ומצות על כל קרבן תקריב מלח (פרק ב).
- ה) איסור הקרבת שאור (חמץ) ודבש (פירות), (רמז לאיסור גאווה).
- ו) זבח השלמים מן הבקר, מן הכבשים, ומן העזים (ג, א-יז).
- ז) קרבן חטאת: פר הכהן הגדול, פר הסנהדרין, שעיר הנשיא (המלך), שעירת היחיד, כבשת היחיד (ד, א-לה).
- ח) קרבן חטאת: עולה [לעשיר] ויורד [לעני] - על שלש עבירות.
- ט) קרבן אשם על מעילה בהקדש, אשם תלוי, אשם גזלות.

אלה פסוקים

"אדם פי יקריב מִפֶּם קִרְבָּן לֵה'... (א, ב)

בצעירותי התלוויתי פעמים רבות לרבי נפתלי רוגול זצ"ל, שהתגורר ב"בית וגן" בירושלים, לבקר חולים בבתי חולים, להרעיף עליהם עידוד ולסייע בהנחת תפילין לחולים שלא יכלו לעשות זאת בכוחות עצמם. במשך תקופה ארוכה זכיתי לבקר חולה קשיש וחביב בשם ר' דוד'ל, ששהה במחלקה הסיעודית בבית החולים "הרצוג" בירושלים.

ר' דוד'ל, תלמיד חכם היה, ובכל עת שהיינו מגיעים לבקרו היינו מוצאים אותו שקוע בלימוד תורה בפרשת השבוע, או בקריאת תהלים. בכל עת שהגענו לבקרו שמחה גדולה היה שמח ר' דוד'ל בכל פעם שהגענו לבקרו, ובאורח קבע היה מרצה בפנינו את חידושי והגיגיו.

הדבר ארע ביום מהימים, כאשר באתי ומצאתי את ר' דוד'ל יושב ופניו מהורהרות, ורצינות נדירה שפוכה עליהם. התיישבתי לצידו ור' דוד'ל פתח ואמר: "יקירי, אתה עוד ילד, כל החיים לפניך. אני, זקן הנני, לא ידעתי יום מותי. ברצוני לומר לך דבר שתיקח עמך, למשך כל ימי חיך... לי זה כבר לא יעזור" הפטיר ר' דוד'ל והבליע אנחה, ואחר המשיך בדבריו: "האם יודע אתה, מדוע בסיום תפילת שמונה עשרה, קודם שאומרים "עושה שלום במרומי", אנו פוסעים לאחורינו שלוש פסיעות"? ומבלי להמתין לתשובתי, המשיך ואמר: "האם ראית פעם פקק תנועה בטבורה של עיר? כלי רכב נסעו אל תוך הצומת, ועתה עומדים הם בצפיפות, כשאף אחד מהם אינו יכול להתקדם לשום מקום. כיצד ניתן לשחרר את הפקק"? "יש רק דרך אחת: אם אחד יזוז מעט לאחור, ויניח לזולתו להתקדם, תוך דקות ספורות יוכלו כולם לעזוב את הצומת ולהמשיך בנסיעתם". "דע לך, יקירי" אמר ר' דוד'ל וקולו נרגש, "כי כדי לזכות בברכת השלום והאחדות, מוטל על האדם לפסוע אחורה! לא לצפות שהשני יוותר וייסוג, אלא לעשות זאת בעצמו. לוותר! להכניע מעט את תחושת ה'אני', ולהניח גם לשני מקום להתגדר בו. אי אפשר לזכות בברכת השלום מבלי לפסוע לאחור ולוותר לזולת! זכור זאת, יקירי, כצידה למשך כל ימי חיך, ודע כי רק אם תוותר תזכה לשלום".

דבריו של ר' דוד'ל הותירו עלי רושם עז, אך קודם שנפרדנו אחזה בי תחושה מעיקה במיוחד. ר' דוד'ל אחז בידי והתבונן בעיני. עיניו היו עצובות כפי שלא ראיתי מעולם, אחיזתו בי היתה כאחיזתו של טובע הנאחז בקש, והוא מלמל בקול נורא: "אני כבר זקן, לי זה כבר לא יעזור, אין לי מה לעשות עם זה. אבל אתה תזכור ותזכיר לכולם, רק לוותר, רק לוותר!" ועוד פעם: "רק לוותר ולוותר, לי זה כבר לא יעזור"...

בלב כבד נפרדתי מידידי הקשיש וחזרתי הביתה, מהורהר. ביום חמישי ניגשתי שוב למחלקה הסיעודית, על מנת לפגוש שוב בדמות המופלאה, אלא שהפעם לא מצאתי את ר' דוד'ל יושב על כסאו. אף בחדרו לא מצאתיו. ליבי התמלא בחשש כבד, ובלית ברירה התעניינתי אצל האחיות: "אמרי נא לי, היכן אוכל למצוא את ר' דוד'ל"? בכיה של האחיות סיפר לי כי הגרוע מכל ארע. "האם לא שמעת כי ר' דוד'ל נפטר לעולמו"? "אימתי ארע הדבר"? לחשתי, והאחות השיבה: "ביום שלישי, עם דמדומי חמה".... פני החווירו באחת, וכמו אגרוף ברזל הכה בליבי בעוז, דמעות מלוחות זלגו מעיני ושפתי רטטו מבכי. הדבר היחיד שצף לנגד עיני היתה דמותו של ר' דוד'ל יושב על כסאו, בעיניו העמוקות והעצובות, כשהוא לוחש ומתחנן את צוואתו האחרונה - רק לוותר.

[דרך עץ החיים]

"ויקרא אל משה... (א, א)

כתב ה'כלי יקר': "בילקוט מסיק: למה מתחילין התינוקות ללמוד מן פרשת קרבנות? מה הקרבנות טהורים אף התינוקות כן. וזה מבואר על דרך שמוסיק בילקוט פרשת פנחס: "כבשים בני שנה" שמכבסים עוונות האדם ועושיין אותו כתינוק בן שנה, בעבור זה האות אל"ף קטנה רמז שהקטנים יתחילו כאן, ולימוד זה הוא בראש פמות שהאות אל"ף ראש לאותיות. דבר אחר, אל"ף לשון לימוד כמו "ואאלפך חכמה" (איוב לג, לג), רמז שאין הלימוד מתקיים כי אם במי שמקטין את עצמו. וכן רמז שמשה זכה לקריאה זו לפי שהקטין את עצמו וברח מן השררה ואמר "לא איש דברים אנכי" (שמות ד, י) כדמסיק בילקוט".

לכאורה יש לדקדק על פירושו השני - מדוע דוקא בתחילת פרשת הקרבנות לימדנו תורה את העניין הזה שאין הלימוד מתקיים כי אם במי שמקטין עצמו? אכן הביאור בזה, כי יסוד הקרבן הוא הענווה והשפלות, שמוסר נפשו אל הקב"ה, ולכן דוקא בעניין זה למדתנו תורה כוח הקרבת הנפש והענווה שעל ידה הלימוד מתקיים.

ונראה שגם הפירוש הראשון לאל"ף זעירא, על שם שהקטנים מתחילים ללמוד ממנו, הוא משורש זה, שמכיון שהקטנים עדיין לא 'רכשו' מידת הגאווה וההתנשאות, והם זוכרים עדיין שהם קטנים, לכן דוקא הם ראויים לעסוק בפרשת הקרבנות, שהיא פרשת שפלות הנפש והכנעתה לקב"ה.

סיפר רבי אברהם משה רוט שליט"א: שמעתי מגיסי הגאון רבי שמואל שולמן שליט"א, ששמע מסבא זצ"ל (רבי שמחה שלמה לוי זצ"ל): אחי גאון ישראל רבי חיים יעקב זצ"ל היה רגיל לספר אודות איש אחד שהיה במצוקה כלכלית גדולה ולא היה יכול להשיא את ילדיו. אמרה לו אשתו 'הן באמריקה יש לך כמה וכמה בני דודים עשירים מופלגים, אולי תיסע שמה ותבקש מהם עזרה, ובודאי ישמחו לקיים מבשרך אל תתעלם'. שמע האיש לעצת אשתו, אסף פרוטה לפרוטה עד שהיה בידו כדי כרטיס נסיעה ונסע לאמריקה. אמנם בהגיעו שמה נכזבה תוחלתו, כל אחד מקרוביו העשירים השיבו ריקם, אחד טען שכל כספו מושקע כעת באיזה פרוייקט גדול, השני טען שכבר נתן את כל כספי הצדקה שלו לעניין דחוף, השלישי אמר שכעת המצב לא כמו שהיה פעם 'ולכשירווח'... וכו' וכו'. החליט אותו אדם לשוב ארצה בפחי נפש.

עד שהוא ממתין ליום חזרתו, נזכר שיש לו באמריקה דודה זקנה, ערירית וגלמודה, המתגוררת לבדה בעניותה באיזו בקתה עלובה, והחליט לנצל את הזמן לחטוף מצוה יקרה ולשמחה בביקור. בתוך ביקורו, שאלה אותו דודתו לפשר הגעתו לאמריקה, וסיפר לה לפי תומו את קורותיו, איך הוצרך לנסוע לגיוס כספים באמריקה ואיך ירד עמלו לטמיון וכו'. כאשר שמעה זאת הישישה, אמרה לו 'האמת היא שיש עמי סכום כסף שאספתי במשך ימי חיי, ואין לי עוד למה ולמי לשמור אותו, קח איפוא אותו ויהיה לך בשמחות' שלפה מארונה תיק עבה מלא חבילות שטרות, המכסות את כל הסכום שהיה זקוק לו!

המליץ על זה אחי הגר"ח זצ"ל את הפסוק 'אשא עיני אל ההרים - מאין יבוא עזרי', האדם נושא עיניו ותולה תקוותו ב'הרים' הגבוהים, העשירים האמידים, אך לבסוף דוקא 'מאין' מאותם עניים שאין להם כלום 'יבוא עזרי'.

ובאמת מפורסם הוא שעל פי רוב תרומות הצדקה מגיעות מציבור האברכים בני התורה, שחיים חיי דחק ודוקא הם חוסכים מפת לחמם ותורמים לצדקה והחזקת תורה וקירוב רחוקים וכו'.

ולפי דברינו כאן יתפרש זה כך - מכיון שנתנית הצדקה משולה כהקרבת קרבנות, הרי עיקרה מתקיימת באופן של 'אל"ף זעירא', מי שמקטין עצמו ואינו מתנשא ומתייהר אלא נחשב כ'אין', הוא הוא שזוכה להקריב משלו להקב"ה.

[שמחת שלמה' לרבי אברהם משה רוט שליט"א]

"נַפֶּשׁ בַּי תַּחֲטָא..." (ד, ב)

סיפור הרב מרדכי נויגרשל: סיפור ששמעתי מכלי ראשון, גיבור הסיפור, יהודי חשוב מאוד מירושלים, תלמיד חכם, שמלמד באחד המוסדות שגם אני מלמד בו, ורק משום שישנם חלקים בסיפור שאינם לכבודו, לא אנקוב בשמו: הוא היה נער צעיר בגיל שלוש עשרה, הוריו שלחוהו ללמוד במוסד חינוכי מוכר, אבל הראש שלו, בלשון המעטה, לא היה בלימודים אלא בשטויות. יום אחד, לאחר סיום שנת הלימודים הראשונה, מצא מעטפה בתיבת הדואר, שעליה מתנוסס הלוגו של המוסד בו למד.

הוא החליט לפתוח את המכתב, ומצא כתוב בו כי הנהלת המוסד החליטה שלא ימשיך ללמוד שם בשנת הלימודים הבאה. הנער דאג לבריאותם של הוריו, ומשום מצות כיבוד אב ואם החליט לא להראות להם את המכתב. הוא קרע אותו לגזרים, מבלי שהוריו ידעו מאומה. ביום הראשון של שנת הלימודים הוא התייצב במוסד כאילו לא ארע דבר. כשמנהל המוסד הבחין בו, הוא ניגש אליו ושאל אותו: "מה אתה עושה כאן?" והנער מעמיד פני תם: "מה יש? מה קרה? מדוע לא?" "לא קבלתם מכתב הביתה?" "מה מכתב? איזה מכתב?" "הרי שלחנו לכם מכתב, שבו הודענו בצורה מפורשת, כי לא תוכל להמשיך את לימודיך כאן!" הנער פרץ בבכי: "אנא, נסו אותי שוב! אני מבטיח להשתפר! אנא, ניסיון אחרון. אני מבטיח שלא תכירו אותי, לא בלימודים ולא בהליכות!" אך ראש המוסד שכבר היה שבע מהבטחותיו של הנער בעבר, עמד בתוקף על כך שעל הנער לשוב לביתו, ולמרות כל הבכיות וההבטחות הורה לו לשוב על עקבותיו הביתה. במקרה עמד באזור אברך, שהגיע מארצות הברית והתקבל לשמש כר"מ באותה ישיבה. אברך זה היה נשוי מספר שנים ולא זכה להיפקד בפרי בטן. רבותיו שבארצות הברית יעצו לו כסגולה לשנות מקום, כמאמר הפתגם: "משנה מקום - משנה מזל", והמליצו לו לעלות לארץ ישראל שקדושתה עליונה, ואולי בזכותה, בעזרת ה', יושע. דמעותיו של הבחור נגעו לליבו, והוא פנה לראש הישיבה ואמר לו: "אני לוקח אחריות על הנער הזה! אני אלמד איתו, אטפל בו ואדאג באופן אישי שיקיים את הבטחותיו". למשמע הדברים התרכך ראש הישיבה והסכים.

סיפר לי אותו יהודי: "היתה זו השנה הנפלאה ביותר בחיי. האברך הזה השקיע בי את כל הנשמה. למד איתי, שוחח איתי, הדריך אותי, הזמין אותי לביתו, והעלה אותי על הדרך הנכונה. קבלתי טעם בלימוד ועשיתי בו חיל". מה נאמר ומה נדבר? אותו אברך זכה באותה שנה, להיפקד בבן זכר, וחזר לארצות הברית, ואותו נער המשיך ללמוד בישיבה, המשיך לעשות חיל והגיע להיכן שהגיע, כמו שהקדמתי בראשית דבריי. אך בכך לא תם הסיפור, ליתר דיוק הוא טרם התחיל... אותו נער גדל, וכיום הוא מתעסק רבות עם עולם התשובה, הוא ניחן בכח מיוחד להשפיע על צעירים ש"מחפשים את עצמם", וחושבים למצוא את מבוקשם בשדות זרים. הוא מארח רבים מהם בביתו, ולאט לאט, צעד אחר צעד, משיב את ליבם לאביהם שבשמים. והנה, יום אחד, הגיעו לביתו בחור ובחורה שהיו בדרכם להודו, שניהם חצי מסוממים, ואיכשהו הם הגיעו אליו להתייעץ. הוא הזמין אותם אליו לשבת, ובמוצאי שבת לקח את הבחור לסיור בירושלים. בין השאר, הם נכנסו לישיבת 'אור שמח', וכך לאט-לאט, החל לטעת מסילות איתנות של אמת בלבבו.

שבת ועוד שבת, לימוד ועוד לימוד, דיבור ועוד דיבור, והבחור החל להתייצב. אינני יודע מה קרה עם הבחורה, מה שברור שהם נפרדו, והבחור החל ללמוד בישיבה לבעלי תשובה. הרב המשיך לעקוב אחריו, להזמין אותו לביתו, ללמוד איתו ולחזקו עוד ועוד... אחרי שנתיים הבחור הכיר בחורה חסודה ויראת שמים, בעלת תשובה גם היא, והם החליטו להינשא. לבחור הזה היו למעשה שני "אבות": אביו הביולוגי שהגיע לחתונה מארצות הברית, ואביו הרוחני, הלא הוא הרב שטיפל בו והעלהו מבאר שחת אל המסילה העולה בית אלוקים.

כששני האבות נפגשו מתחת לחופה, הם נפלו זה על צוארי זה, והחלו לבכות בכי תמרורים. הם הכירו היטב זה את זה! אביו הביולוגי של הבחור היה אותו אברך צעיר שהציל את הרב, האבא הרוחני, מלהיזרק הביתה, לרחוב, בהיותו בגיל שלוש עשרה... התברר שאותו אברך, שכאמור זכה להיפקד בבן זכר, הלא הוא החתן דנן, חזר לארצות הברית, שם הבן הזה "החליק" החוצה, התפקד ועזב הכל, השם ירחם. והנה הבן הזה התגלגל, בהשגחה נפלאה, תוך סגירת מעגל מופלאה - דוקא לידי של זה, שהיה חייב הכרת הטוב עצומה לאביו, שהציל אותו בשעתו מאבדון, התאפשר לאותו רב לפרוע את חובו למיטיבו, מיישר דרכו, והוא זה שזכה ליישר את דרכו של בנו, וכך נסגר המעגל בהשגחה שמיימית מופלאה. [על פי "דורש טוב"]

"אָדָם בַּי יִקְרִיב מִפֶּם קָרְבָן לֵה'..." (א, ב)

כתוב בתהלים (לו, ז): "צִדְקַתְךָ - פְּהַרְי אֵל, מִשְׁפָּטְךָ - תְּהוֹם רָבָה, אָדָם וּבְהֵמָה תוֹשִׁיעַ ה'".

הקשה הגאון רבי עזרא עטיה זצ"ל, מה השייכות בין תחילת הפסוק לסופו, ובכלל, מדוע נזקקו האדם והבהמה שה' יושיע אותם. ותירץ על פי המדרש הידוע (ירושלמי מכות פ"ב): שאלו את החכמה מה עונשו של החוטא? ענתה: הנפש החוטאת היא תמות. לא בתור עונש, אלא זו מציאות, כשם שאדם המכניס אצבעו לאש בשוגג, יישרף, למרות שלא התכוון לכך. כך החטא מחייב הותרת רושם באדם בצורת מוות. שאלו את התורה מה יעשה החוטא? ענתה התורה: יביא קרבן ויתכפר לו. וכששאלו את הקב"ה מה תקנת החוטא? ענה: יעשה תשובה ויתכפר לו.

מעתה יתורצו שתי השאלות בדרך נפלאה: "צדקתך" - בצדקת התורה שהיא "כהררי אל", יוכל האדם להביא קרבן ויתכפר לו עונש המוות. למרות ש"משפטיך" - משפטי התורה מחייבים מציאות אשר בה החוטא נענש, והם נוקבים עד "תהום רבה". אבל אם נשמע לבורא יתברך ונעשה תשובה - "אדם ובהמה תושיע ה'" גם האדם וגם הבהמה יינצלו ממותה.

"וְקָרְבוּ וּכְרָעוּ יִרְחֹץ בַּמַּיִם..." (א, ט)

השב בתשובה צריך לרחוץ עצמו ב"קרב" - הפנימיות שלו, "וּכְרָעוּ" - החיצונית.

"וְהִסִּיר אֶת מַרְאֵתוֹ בְּנִצְתָה..." (א, טז)

על ידי מחלוקת (נצתה לשון 'פי ינצו אנשים'), מסיר האדם מעצמו - המורא שמים שלו. [דברי ישראל]

יְבִרְצָה לֹא... (א, ד)

הביא הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א מעשה מדהים שהגיע לפתחו, סיפור אותו מספר רב קהילה בארה"ב: "בקהילה שלנו ישנה משפחה חשובה ומיוחדת אשר כל כולה תורה וחסד. אב המשפחה מכהן כר"מ באחת הישיבות, והאם מחנכת דגולה וידועה, כשבנוסף, הם הקימו יחד גמ"ח ומעשי חסד רבים, אף מחוץ לארה"ב. גם הילדים במשפחה זכו כולם לצמוח כבני תורה, צדיקים ויראי ה', אשר כל רואיהם שיבחו כי הם זרע בירך ה'.

אחד הבנים הלומד בישיבה גדולה ומפורסמת בארה"ב, היה הבולט בהצלחתו. הוא ישב ולמד בהתמדה רבה ובהתלהבות עצומה, כשכל חבריו ורבותיו שיבחוהו ללא הרף על מידותיו המיוחדות, על הארת פניו לכל אדם, ושמירת פיו ולשונו מכל משמר, והכל מתוך ענווה ובריחה מהכבוד.

אך למרבה הצער, מספר בחורים מהשיעור שלו בישיבה קינאו בו מאוד וכאב להם היותו בחור טוב ומוצלח, על כן החליטו להוציא עליו שם רע, ולהראות לכולם שאינו טוב כמו שכולם חושבים. הם החלו לספר לכל בחור בישיבה על מעשה רע שעשה אותו בחור, וכי הינו מעמיד פנים כבחור טוב, אך הינו נוכל גדול.

"אני וכל רבני הישיבה", מספר רב קהילה, "ידענו כי מדובר בעלילת שקר אשר לא הייתה ולא נבראה. אותו בחור היה שומע את הדיבורים כנגדו, שותק וממשיך ללמוד בשקיקה ובשמחה עצומה. הנושא הלך וגעש, ולרבנים לא הייתה ברירה והם קראו להורי הבחור ואמרו להם כי הם נאלצים להוציא את הבחור מהישיבה לתקופת-מה, עד שתדעך האש בישיבה. ההורים זעמו על ההחלטה, כיוון שידעו כי בנם מעולם לא פגע באיש. ההנהלה קראה לבחור ושאלה אותו האם עשה את אותו המעשה. "אומר רק משפט אחד", אמר בהרכנת ראש, "מעולם לא עשיתי זאת, וכעת אשתוק ולא אדבר". מדוע אתה שותק?... פנו אליו הוריו, "תאמר לרבנים שאלו המצאות וכך תישאר בישיבה. אך הבחור השיב בדמעות: "אבא, אימא, הרי אתם יודעים שזוהי המצאה אחת גדולה. אך אני מקבל על עצמי לשתוק ולא להוכיח את צדקתי, מפני שאם אעשה זאת, אני יודע שהדבר יגרום למחלוקת גדולה בישיבה, על כן, אני מקבל על עצמי לשתוק, ובוטח אני בה' שלא יעזוב אותי!"

ואכן, הבחור הוצא מהישיבה מתוך קבלת רצון ה' באהבה. הייתה זו שתיקה מתוך הקרבה עצומה לבן אנוש. מעלילים על בחור צדיק ומתמיד שהינו בחור רע, אך הוא מחייך ושמח, כשמעניין אותו רק להמשיך ללמוד ולא משנה איפה. לאחר מספר שבועות הוא חזר לישיבה. הבחורים הביטו בו בצורה שלילית, אך הלה לא התייחס ורק ישב ללמוד במרץ ובשמחה כפולה מכפי שהיה עד היום.

והנה הגיעה תקופת השידוכים. הבחור חיפש כלה בעלת מידות, אך למרבה הצער כל משפחה ששמעה על העלילה, ירדה מהר מההצעה והמשיכה הלאה.

כך חלפו להם חודשים ואף שנים! כשהמצב תקוע. הבחור לא התרגש כלל, אלא המשיך ללמוד בשמחה ולהאיר פנים... יום אחד נכנס ת"ח גדול הידוע בארה"ב כעשיר גדול וביקש מראש הישיבה חתן השקוע בלימודו ומעוטר במידות טובות לבתו הצדקנית והחכמה. ראש הישיבה לא חשב פעמיים והציע את הבחור המוצלח. הוא ידע שכל מה שאמרו עליו היה שקר גס. אותו ת"ח התפעל מאוד מהבחור, אך מהר מאוד שמע אף על העלילה של הבחור. "אמור נא לי בכנות",

פנה לבחור, "האם עשית את המעשה?... הבחור הביט בעיניו ואמר: "הנני נקי מכל רע, אך יותר לא אפרט, בכדי לא לגרום לאש בישיבה. בוטח אני בה' שכאשר תגיע הזיווג שלי, היא תאמין לי בלא להיכנס לפרטי נושא זה".

הת"ח התפעל מהבחור, ולאחר ימים בודדים הבחור התארס עם בתו. החתונה נערכה בחודש תשרי תשע"ז, כשהוא בן 23. שנים של עיכוב נגמרו [-באותה ישיבה היה מקובל להתחתן בגיל מוקדם בהרבה מגיל זה], אך הסיפור לא נגמר...

כל חברי השיעור שלו שהעלילו עליו את הסיפור הנורא נותרו בישיבה ומספר שנים לא מצאו את זיווגם. לא מדובר במספר קטן של בחורים, אלא בתופעה יוצאת דופן - עשרות בחורים 'תקועים' בשידוכים...

אמנם ארבעה בחורים מהשיעור התחתנו כמה שנים לפני כן, אך הם לא השתתפו בהכפשה. כל חברי השיעור הבינו כי הם תקועים בגלל הצער הרב שגרמו לאותו בחור.

עשרות בחורים עלו לביתו ביום חתונתו, ובכו בפניו שיסלח להם כדי שלא יתקעו כל ימיהם רווקים. החתן אמר להם בפה מלא כי הוא מוחל לכולם, ואז לחץ את ידיו של כל בחור, הכל פתחו בריקוד סוער ורווי דמעות בחדרו של הבחור, ולסיום ביקשו סליחה מהוריו של הבחור שסבלו אף הם רבות.

ולמרבה הפלא, מאז תשרי ה'תשע"ז ועד ר"ח כסלו תשע"ח התארוסו 11 בחורים מאותו שיעור, כשרבים נמצאים לפני שלב סגירת אירוסין. "שמעו לי", חותם הרב, "יש דין ויש דיין. ה' לא עוזב את הנרדף ומעניש את הרודף!"

[פניני עין חמד' - הרב מ. צורן]

בברכת התורה**רוז ברינה**

"לְאִדָּם מְעַרְכֵי לֵב וּמַה' מַעֲנֵה לְשׁוֹן" (משלי טז, א)

לעילוי נשמת מו"ר אבי יעקב בן רחל וצדוק

מרת אימ: שרה-סרח בת שמחה ויוסף

מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף: דינה בת שרה

נפתלי בן רוזה: סמי בן שמחה: גורלי בן שמחה

רבי מאיר בן אשר: יוסף חיים בן לאה: יהודה בן טובה

סלמן בן חבו ודוד: יעקב בן סאלם: חיים בן דוד ורחל

אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן חאורו אברהם: שלמה בן זוהרה

אפרים בן ציון ורבקה: עופר בן יחיאל: סמי בן חנה

משה אהרן בן מאיר יצחק: מאיר בן שמחה: ישראל מאיר בן עטרה

מינה בת מרדכי שמואל: יפה נדרה בת נעימה: רוזה בת שמשון

מרים בת עזיזה: נוראני בת מרים ורבי: כתון בת חביבה: האובה (דייזי) בת טובה

שמחה בת סרח: חיה בת יוסף: רחל בת חנה: חנינה בת כמיסה

להצלחה: אריה (לאון) בן מלכה

זיווג הגון - זהבה בת אטו: ג'ימי שמואל בן אסתר (Jimmy Shmuel ben esther)

רחלי בת זהבה: עדינה בת שמחה: אלקנה רחמים בן איריס

לרפואת:

הרב מאיר נסים בן כמסאנה שליט"א אברהם בן חנה: יעקב ישראל בן גלית אורטל בת גלית: ויקטוריה בת שרה: זוליס בת חנה דוד בן שמחה: מנחם בן עליזה: איתן חיים בן שלומית פאולה בת דינה: זהבה בת הודיה: גלית בת רות מרים קרן בת רבקה: אילה לאה בת ציפורה שרה בת רבקה: שרה תהילה בת חנה אברהם בן אנט: פיב בת חביבה בן חמו איראל בן אביגיל: שושנה בת שדרה רחל בת נארה: רות בת לינה: נורית בת רחל

זרע של קימא:

יהודה יחזקאל יוסף בן רחל מרים נפתלי שלמה בן לאה: ליאור בן דינה שושנה רייזל בת מינה: שירה בת שושנה מיטל בת לולו: לאת בת ויקטוריה שמחה צביה בת רחל יובל בן שלומית הודיה בת ציפורה: רחל בת חיה עדי בת מזל

להזמנות, להקדשות ולתרומות בסלולרי - **050-3828752**

או במייל: **Ronbarina@gmail.com**

כתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון מ.4741102

מצוה לתרום מכספי מעשר לזיכוי הרבים

ניתן לשלוח צ'ק לכתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון מ.4741102